

STUDENT'S LIFE

DUBEN 2014

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

ROZHOVOR S MICHALEM FORETEM
STRÁŽKYNĚ PRAMENE
PIXWORDS
ŠKOLNÍ DEN

NĚMCI V BRNĚ
DŮL LINTLOCH
JEŘÁBY NAD HLAVOU
MAX SPIELMANN

Obsah

3. Úvod; Jeřáby nad hlavou
4. Strážkyně pramene; Za dobrou duši se skrývá
i krvelačná bestie
5. „Významné“ dny; Max Spielmann
6. Souboj fejetonů
7. Důl Lintloch; PixWords, březnové šílenství!
8. Rozhovor s Michaelem Foretem
9. Kladno v dubnu; Burdj al-Arab
10. Seriál Chůva k pohledání
11. Němci v Brně; Dramatická cesta

Úvod

Dubnové číslo slibuje pestré články všeho druhu. Můžete se opět těšit na historickou část, dubnové akce, které neminou Kladno, aktuality ze školy. Stavaři si také přijdou na své. Bohužel tentokrát není k dostání článek o Číně, ani rozhovor s učitelem. Do *Studnice* nám přibily kladné ohlasy na knižní tip a chtěli jste, abychom v tomto pokračovali, a proto i teď pro vás máme jeden tip na knihu. Opět vám přinášíme článek z časopisu *Gilotina* a tentokrát vás potěšíme, protože na vás čeká hláška jednoho z učitelů.

V úterý 18. 3., ještě naplnění energií po jarních prázdninách, jsme ve složení 3 studentů a 2 učitelů vyjeli směr Beroun na *Krajskou soutěž v grafických disciplínách*. Obchodní akademie v Berouně nás mile přivítala a my se poté s trochou nervozity mohli pustit do soutěže. Ta probíhala ve 3 kategoriích: korektura, wordprocessing a opis. Dva naši studenti se zúčastnili wordprocessingu, neboli profesionálního zpracování textu, a třetí studentka trochu zahřála klávesnici v kategorii opisu. A všichni tři uspěli! V psaní na klávesnici se zúčastnilo celkem 40 studentů z celého kraje a *Jana Hanzalíková (E2)* se umístila na 9. místě. Wordprocessingu se zúčastnilo 10 lidí a *Simona Holá (T2)* obsadila 7. místo. A to nejlepší na konec! Ve stejné kategorii soutěžil i *Patrik Zavřel (T4)*, který s náskokem bodů vybojoval 1. místo. Gratulujeme!

Jeřáby nad hlavou

V pátek, 21. 3., absolvovala třída S4B a po ní následující pátky třída S4A a S3 exkurzi na staveniště pod školou, kde nám roste nové obchodní centrum, Central Kladno.

Stavba rostoucí rychleji než houby po dešti je opravdu pro exkurzi zajímavý a do hodin stavařů přínosný aspekt.

Za vyprávění našeho průvodce jsme procházeli stavbou, kam se jen tak někdo nedostane. Zhlédli jsme vše, co se dalo.

Mezi zajímavé informace patřilo i to, že stavba stojí na 450 pilotech o průměru cca jeden metr a hloubce do 20 metrů. Původně měla mít stavba 6 pater, ale nakonec bude mít jen 4, lávka, která bude spojoval obchodní dům se sídlištěm, vyroste mezi srpnem a zářím 2014, či to, že válec, který hutnil zeminu, rozkmital skleničky v širším okolí.

Poutavá přednáška se líbila všem, o tom není pochyb. Dokonce jsme zjistili, že máme ve výzbroji naší laboratoře Schmidtovo kladívko modernější, než mají dole na stavbě.

Autor: Honza Mañas, S4B

Kontakty

Šéfredaktor: Honza Mañas, S4B – h.manas18@seznam.cz, **Redaktoři:** Jana Hanzalíková, E2 – JanaHanzalikova@seznam.cz, Karolína Rosecká, E4 – ross94@centrum.cz, Katka Černá, E4 – cerna.katy@seznam.cz, Štěpán Sládek, S3 – pepanek.s@seznam.cz, YichengDu, T1 – panpanguo@seznam.cz, Ondra Sýkora, S1 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S3 – Evza.Jitka@seznam.cz, **Titulní fotografie:** Honza Mañas, S4B, **Grafika:** Lenka Martínková, S4B – lenka608@seznam.cz, Tomáš Randa, T1 – adnarmot@seznam.cz

Strážkyně pramene

Kniha s názvem Strážkyně pramene se stala novinkou, která začíná být víc a víc oblíbenější. Tento román v sobě kombinuje sci-fi a utopii. Autorka Emmi Itäranta si v knize hraje s napětím, které čtenáře připoutá tak, že si v jedenáct v noci, za světla lampy, budou několikrát říkat: „Ještě jednu stránku...“.

V románu Strážkyně pramene se objevuje dívka Noria. Ta se ve své rodné vsi má stát po svém otci tzv. mistryní čaje. V její zemi však zavládne, po velké přírodní

katastrofě, přísný a tvrdý vojenský režim. Zatajování, či skrývání vody, která rychle ubývá, se stává trestným činem, který se neodpouští. Mladá dívka musela po svém otci v tuto nepřející dobu převzít rotmistra čaje, který má na starosti tradiční čajový obřad. K tomuto patří i povinnost střežení pramene čerstvé vody. Tato povinnost ale automaticky vede k potížím odehrávajících se mezi Noriiny přáteli a úřady.

Jak se bude děj rozvíjet dál? Co bude s mistryní čaje Noriou, čajovým obřadem a mizící vodou? Běžte do knihkupectví, či do knihovny a shánějte se po knize spisovatelky Emmi Itäranty *Strážkyně pramene*.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: knihkupectvi.mobi

Za dobrou duší se skrývá i krvelačná bestie

Už od pradávna to je společník člověka. Provází nás všude- od lovu zvěře v pravěku, přes středověké bitvy, až po návštěvy kaváren v současnosti. Řeč je o psu domácím (*Canis lupus familiaris*).

Je to náš nejužší přítel, který je v knihách o savcích zapsán jako největší domestikovaný tvor, resp. šelma. Rasy psů jsou různé. Od malých plemen až po velké krvelačné hlídače, kteří by neváhali položit život za svého páníčka. Avšak touto větou nechci tvrdit, že snad např. jorkšír, nebo nevinný a milý boloňský psík, by nemohli ublížit cizímu člověku, vždyť je to přece jenom taky potomek divokého vlka. V současnosti žije na naší planetě kolem šesti set milionu psů, z toho tak 200 až 300 milionů jsou toulaví psi, jejichž údělem je žít volně ve městech a živit se tím, co kdo dá. Dříve existovali lidé, kteří se dokonce živili tím, že tyto poutníky ulic chytali a odváděli je na jatka. Dnes je proti těmto lidem udělán zákon, který našťestí hájí i práva těchto nechtěných domácích mazlíčků. Není znám přesný počet všech psů na světě a tím pádem je populace potulných psů pouze spekulací.

Ještě před několika desetiletími byli psi obyčejnými tvory, kteří měli za úkol dělat radost lidem a hlídat jejich obydlí, ale nyní existují i psi hotely. Tito naši mazlíčci jsou součástí všedního života každého člověka. Jsou pro nás vším. Pro jejich uspokojení a až přímo labužnický požitek zaplatíme ročně tisíce, v některých případech sta tisíce korun. Pes domácí se tím pádem někdy těší většímu luxusu, než lidé. V našich končinách to není zvykem dávat psa na dovolenou do psího hotelu, ale například Američani jsou tím přímo posedlí. Tento nápad také vznikl právě zde- v Americe. Položme si však otázku. Jeto vážně nezbytné platit za takový požitek, jako je právě hotel pro psa, nebo soukromá cvičitelka? Ne, není. Většina lidí sice tvrdí, že je to pro jejich člena rodiny nezbytné, ale..., vážně tomu tak je? Vždyť našeho miláčka si můžeme v dnešní době vzít s sebou na mnoho výletů a pokud vás trápí myšlenka, že by mu bylo doma smutno, tak vás již zmanipuloval. Je to stále jen šelma, která si dokáže těch pár dní bez vás představit. Ano, zní to krutě, zvlášt' pokud si vezmeme, že naši malí čtyřnozí kamarádi si zvykli na naši každodenní společnost, ale znovu podotýkám: je to pouze šelma. Šelma, která vás bere jen jako člena smečky. Je to šelma, která se odnaučila lovit a vás nyní potřebuje k přežití. To, že pes, ať už malý špic, nebo dog, je šelma, nám dokazují fakta, kterých je ročně plná televize. Napadení malého dítěte, pes pokousal svého majitele. Toto je skutečný a nepřehlédnutelný fakt toho, že pes je pouze šelma.

Avšak nemůžeme to zase svádět jenom na chování zvířete. I my na tom máme svůj podíl. Za mnohými útoky psů na své páníčky a okolí může právě jejich majitel. Člověk si pořídí psa, kterého má problém zvládnout i skvělý kynolog, natož obyčejný člověk. Majitel přestane chodit se svým čtyřnohým přítelem na cvičák a pes si

zhruba v období své tzv. puberty začne uvědomovat, co všechno si může dovolit, a až to zjistí, tak si tyto zvyky přizpůsobí a začne se svým pánem manipulovat. No a problém je na světě. Pokud se však majitel chce vyhnout problémům, měl by zaprvé znát vše o psu, kterého si kupuje, zadruhé si domluvit návštěvy cvičáku a za třetí dopřávat psovi později to, co potřebuje, avšak v určitém množství. Toto je postup, který doporučuje každý zkušený kynolog a tohoto postupu by se měl pokusit držet zaručeně každý člověk, který si chce v budoucnu tohoto čtyřnohého miláčka pořídit. A nikdo by neměl zapomínat na to, že stále, i když je to třeba malý pes, tak je to šelma, která nám může ublížit.

Autor: Ondra Sýkora, S1
Zdroj obrázku: wikipedia.cz

„Významné“ dny

Všichni určitě znají, jaké máme v Česku významné nebo mezinárodní dny. Jsou to například dny jako Mezinárodní den žen, Den Země, Svátek práce a tak podobně. Jsou ale i dny, které v kalendáři jen tak nenajdeme, ale přesto mají přívlastek „mezinárodní“ nebo „den“. Jako příklad bych vám tu chtěla uvést pár takových dnů.

10. 1. Mezinárodní den tuleňů, lachtanů a velryb	21. 6. Mezinárodní den trpaslíků
11. 2. Světový den nemocných	2. 7. Světový den UFO
13. 2. Světový den rádia	15. 7. Den gumových medvídků
30. 2. Mezinárodní den omylů v kalendáři	20. 7. Den lízátek
11. 3. Evropský den mozku	29. 8. Evropská noc pro netopýry
21. 3. Mezinárodní den zdravého spánku	13. 9. Mezinárodní den čokolády
28. 3. Den učitelů	16. 10. Mezinárodní den proti Mc Donald's
4. 4. Mezinárodní den mrkve	17. 10. Světový den úrazů
7. 4. Světový den zdraví	21. 10. Den původních odrůd jablek
11. 4. Mezinárodní den boje proti hluku	21. 11. Světový den televize
13. 5. Světový den koktejlů	29.12. Mezinárodní den biologické rozmanitosti
31. 5. Světový den bez tabáku	

Autor: Karolína Rosecká, E4

MAX SPIELMANN

V lednovém čísle jste četli o Petschově paláci. Zde byla zmínka o Maxu Spielmannovi. Teď se o něm můžete dozvědět pár zajímavých informací.

Narodil se 3. dubna 1881 v Kroměříži. Jelikož byl židovského původu, byl jeho život do roku 1938 poklidný. Vystudoval techniku ve Vídni a poté zřejmě německou techniku v Praze.

Za svůj život postavil slavnou Petschkovu banku v Praze. Během 30. let navrhl i slavné bubenečské vily pro členy Petschkovy rodiny.

Jeho inspirací byla hlavně klasicistická a barokní architektura. Jednou z méně známých staveb, kterou Max postavil, byl obchodní a obytný dům bratří Picků na Karlově náměstí v Praze. Roku 1938, kvůli rostoucím nepokojům, přesídlil do Nice, kde působil až do roku 1956.

Jeho posledním místem života byl Wiesbaden, kde i v roce 1970 zemřel.

Autor: Ondra Sýkora, S1

Souboj fejetonů

Nedávno mou třídu (E2) o hodinu českého jazyka zahltilo ticho, do kterého se prolínal pouze zvuk zběsilého pohybu propisek na linkovaných dvojlistech. Ano, přišel čas, kdy se psala kompozice, která se tentokrát nesla v duchu fejetonu. Na dvě témata se psaly slohové práce více, ale i méně povedené. My vám však chceme ukázat ty, které byly hodnoceny vyšší částí na stupnici známkování. Který se vám líbí víc?

ŠKOLNÍ DEN

Miluji ta pondělní rána s vyhlídkou krásného školního dne plného písemek. Dnes, díky zábavné rýmě, která mě v poslední době doprovází a zpříjemňuje mi už dost příjemné deštivé a větrné dny, jsem se probudil v nádherných pět hodin ráno v důsledku absolutního zahlenění. Cesta do školy, jako ostatně každé ráno, byla plná sympatických výrazů spolucestujících. Na tento den jsem se hodně těšil, poněvadž jsme z pěti hodin psali tři písemky, na které jsem se celý víkend připravoval.

Po vstupu do třídy mě čekalo milé překvapení a to v podobě domácího úkolu, o kterém nevím proč, jsem byl přesvědčen, že je až na středu, a tak hned první hodinu padla hezká pětka, která tento den rozhodně nebyla poslední. Na přestávku jsem se velmi těšil, protože jsem měl hlad a myslel jsem si, že jsem si vzal svačinu. Tu jsem samozřejmě spolu s penězi nechal ležet doma na stole, a tak mohla začít dieta, která v těchto dnech nakopne nejvíc. Následovala řada písemek, na které jsem se jako vždy velmi řádně připravil, a proto jsem ze všech dostal za pět. Den ubíhal takovým tempem, že jsem zvládal počítat jednotlivé mraky na obloze, které přibývaly stejně tak rychle, jako moje známky za písemky. Po příjemně prožitých pěti hodinách ve škole, plných nádherných prožitků a plného žaludku, jsem školu opustil.

Autor: Marek Žák, E2

Moje cesta MHD

Každé ráno se vzbudím, vysprchují se, vyčistím si zuby, obléknu se a jdu na autobus. Tedy -jdu- je trochu přehnané, většinou totiž dochvilní řidiči přijíždějí a odjíždějí dvě minuty před stanoveným časem.

Naštěstí jsem si tedy zvykl vstát o deset minut dříve a drahocenné dvě minuty obětovat ve prospěch klidné chůze.

Když se tedy konečně dostanu do autobusu, většinou se snažím sednout si. Občas se mi to povede, někdy dokonce i v zadní části, ovšem s tím, že mi společnost dělají pouze tiší pubertáči, klidní důchodci a příjemné děti.

Cesta trvá něco přes půl hodiny, ale i přesto se stihnu dozvědět tolik záživných informací, kolik se ani ve škole nenaučím. Většinou jsou tyto informace každý den stejné. S tou se rozešel chlapec, ovšem už si stihla zajistit nového, té zmenšili důchod, takže její artróze už nic nepomůže, a těm zase ve škole přibylo učivo, které samozřejmě v obyčejném jednoduchém životě nikdy nepoužijí.

Ano, cesta ráno v MHD mi vesele startuje každý den, který záhy doplním učením. Ale není to nic oproti cestě MHD odpoledne domů. V tuto dobu naopak řidiči přijíždějí o dvě minuty později, což by mi tolik nevadilo, kdybych předtím nepřeběhl půl maratón s tím, že autobus odjíždí, ale on tam vlastně ještě není.

Poté, co zdvořile vpustím všechny tvrdě pracující občany, mladší studenty, dívky, ženy i slečny a na-

stoupím vlastně poslední, zjistím, že všechna místa v autobuse jsou již obsazená. Nevadí, postojím, alespoň mi nezdřevění nohy. Na další zastávce nastoupí dalších deset lidí a autobus se stává lehce „přesytným“. Nevadí, ostatní také chtějí domů, co nadělám. Na třetí zastávce se situace ale začne stávat kritickou. Není místo ani pro mimino, což ovšem pána ve středním věku s plnoštíhlou postavou zřejmě vůbec nezajímá, a tak se cpe dál. Dalo by se to pochopit, ale pán nejen že se cpe hlouběji, on k tomu ovšem začne „neadresně“ naříkat, jakou mládež si to vychovali, že nedokáže pracujícího člověka vpustit do autobusu. Beru to s klidem, pán nemá svůj den. I mě ale nakonec vytočí tak, že se mi chce zpívat. Je fakt, že pán začne přes polovinu autobusu klidně, nerušeně mluvit přímo na mě, proč že mu neuhnu a proč na něj tak drze hledím. Krom toho, že stojím prakticky na stropě a že mě učili, že koukat na někoho, kdo s vámi mluví, je slušné, mi ale nejvíc dopálí, že mi začne nadávat a vyzývat mě na souboj, ačkoli jsem neřekl jediné slovo!

Když konečně odchází a autobus se vyprazdňuje, zdvořile volám na shledanou, a s vnitřním pocitem klidu sleduji jeho absolutní zlost. A proto tak rád cestuji s MHD, abych si mohl slušně a na úrovni popovídat se vzdělanými, chytrými a pracovitými lidmi.

Autor: Vojtěch Kulhánek, E2

DŮL LINTLOCH

vám jej představím.

Většina si myslí, že Váňa byl první, kdo našel na Kladensku uhlí. Ale je možnost, že to tak úplně není pravda. Bývalý kladenský farář Kašpar Weininger je totiž právě ten, kdo nejspíš našel uhlí jako první. Pravděpodobně k tomu došlo kolem roku 1828 v lokalitě zvané Lintloch. A odtud již pochází název dolu. Byla zde nalezená slabá uhelná sloj, která měla mocnost pohybující se mezi 14-17 cm.

Není jasné, kdy se začalo s hloubením a těžbou, patrně ještě v roce 1828. Po celou dobu těžby nejsou žádné informace. Až nejspíše roku 1846 začíná být těžba ukončována. Na nedalekém dole Kübeck, o kterém jste se mohli dozvědět v jednom z předchozích čísel, byl potvrzen nález uhelné (nebo také křídové) sloje. Slabá vrstva v hloubce 41 metrů byla záhy vytěžena, jako jedno z prvních uhlí na Kladensku.

Pro nadšence důlních děl nejsou tyto informace vyčerpávající, ale i když neznáme přesné roky, profily jam, hloubku, či možné vybavení a budovy patřící k objektu, tak i důl Lintloch patří k součásti historie dolování na Kladensku, a proto nemohl být opomenut. Bohužel se jeho případná podoba z 19. století nedochovala do dob nynějších.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: hornictvi.kladnominule.cz

PixWords, březnové šílenství!

Zhruba tak od 19. března se spustila lavina jménem PixWords. Za luštěním slov, která jsou občas tak vzdálená významu obrázku, který luštitel hádá, se schovává aplikace, která doslova strhla náctiletou generaci v celorepublikovém měřítku.

Během času o přestávkách, a co si budeme povídat, i během hodin, se jeden druhého ptá: „Upír s roztaženým pláštěm?“ a druhý odpovídá: „Nosferatu.“ Mé spolužáky, takto zatažené do vyplňování, je vůbec vtipné sledovat. Klopýtající po schodech, nevnímající své kroky, si lámou hlavu nad slovem, jehož význam skrývá obrázek.

Řešením všeho se po čase ukázala facebooková stránka, která nabývá na členech rychlostí, jako se hra šíří mezi hráči. Jednoznačně podvod, a hra tak ztrácí na účelu lámání si hlavy, ale přiznejme si, kdo jsme se nepodívali, jaké slovo se pod obrázkem skrývá?

Počet stáhnutí z googleplay už dávno překonal 100 000 a stahování stále pokračuje.

Učitelé a rodiče by měli jásat, jelikož se jedná o hru, která rozšiřuje slovní zásobu. Například můžete zazářit před svými prarodiči, když budete vědět význam slova blistr.

Hra nezůstala ani v měřítku žákovském, občas poradí i kolem jdoucí učitel, který se nevydrží koukat na naše nechápavé výrazy nad obrázkem a prozradí nám jeho řešení.

Konec hry čeká na hráče vyplněním kola 349 s tím, že přijde další update, tak snad se, nedočkaví hráči, občas facebookoví podvodníci, dočkáme brzy.

Autor: Honza Maňas, S4B

Rozhovor s Michaelem Foretem

Český zpěvák, skladatel, textař a herec Michael Foret se narodil 20. září 1986 v Prostějově. V roce 2005 se zúčastnil 2. ročníku hudební soutěže Česko hledá SuperStar, kde se umístil na 6. místě. Účinkoval v muzikálech Děti ráje a Bídníci. Objevil se i ve filmu Experti, k němuž také nazpíval titulní píseň, nebo ve filmu Probudím se včera. Na svém kontě má už 2 alba (*Forte, Uvnitř*) a již brzy bychom se měli dočkat dalšího.

Co pozitivního Ti přinesla soutěž „Česko hledá Superstar“?

Už jen to, že tu spolu děláme rozhovor a to, že jsi mě oslovila. A oslovila jsi mě díky těm všem krásným věcem, které vznikly po Superstar. Ať už to byl muzikál Bídníci nebo Děti ráje či moje koncerty a akce. Všechno tohle pozitivní kolem. Ten krásný vývoj.

A co nějaká negativa?

Je známé, že vše špatné je pro něco dobré. Platí to i naopak. Takže za pozitiva se musí platit. Občas to bolí míň, občas víc. Ale o tom taky život je. Byla by to jinak nuda.

Jak se kluk z Prostějova najednou ocitl v Praze?

To se stále motáme kolem prvních dvou otázek. V Praze žiji od svých 18 let, kdy jsem prošel hudební soutěží Superstar.

Nechybí Ti to klidné prostředí?

A jak! Bavíme se tedy o té přírodě a o tom, co je venku za okny. V duši je ale třeba mít klid stále. A to já mám. Ale když si to tak vezmu, v Praze bydlím taky v docela klidné a zelené lokalitě. Takže jsem vlastně dost spokojený.

Jaký obor si studoval na vysoké škole?

Stále ještě studuji a letos bych snad měl končit. Snad. Studuji na ekonomické škole obor Média a Komunikaci.

Co tě vedlo k výběru tohoto oboru?

Moje práce, můj život a můj svět – hudba a zpěv. A jelikož mě nebaví pouze stát za mikrofonem, ale taky s lidmi rád komunikuju, zařizuju a plánuju, tak tento obor, který je v mé branži jako ryba ve vodě, mě zaujal hned.

V jakých muzikálech tě v současné době můžeme vidět?

S muzikálem Děti ráje jsme skončili 30. března po pěti letech natřískaného a jásajícího divadla. Bylo

to nádherných pět let, kdy jsme si to všichni moc užívali. Chvillemi jsem si odskočil do rovněž krásného muzikálu Bídníci, kde jsem hrál Enjolrase, revolučního vůdce jedné party. Byl to taky úžasný zážitek

Nelákalo by Tě zahrát si v nějakém současném seriálu?

Ani ne. Já hlavně žádný neznám a ani jsem žádný jedinkrát neviděl. Poslední seriál, který jsem registroval, byl Život na zámku, ale to už je hodně let zpátky. I když možná vlastně i jo. Běží nějaký seriál, myslím, že se jmenuje Expozitura. Je to kriminální prostředí a je to pěkně udělané. Takže tam bych si sebe dovedl někdy i představit.

Jak se Ti zpívalo na Kladně? Uvidíme Tě tu ještě někdy?

V Kladně to bylo skvělé! Plný náměstí lidí, úžasná akce, téma Vánoc, které miluju! Doufám, že se tam brzy zase uvidíme. Ale nezáleží to jen na mně. Musí mě tam nejprve pozvat.

Jaká je tvá oblíbená země?

Všechny mají něco do sebe. Ale dle toho, kde jsem zatím byl, asi Velká Británie a Norsko/Švédsko.

Jaké jsou tvé záliby?

Rád zpívám, hraju, muzicíruju. Ale taky velmi rád fotím a kreslím, hraju tenis a lyžuju. Jo a rybaření, houbaření a vaření. Abych nezapomněl!

Co plánuješ v roce 2014?

Především své nové album, na kterém už dlouho makáme. Ted' na jaře budeme vypouštět nový singl i s videoklipem. Singl se jmenuje "Hra" a je to dost zajímavá píseň. Mám z ní obrovskou radost!

Autor: Kateřina Černá, EL4

Zdroj obrázky: revue.idnes.cz

Duben je také zaplněn akcemi a na své si přijdou i příznivci kladenské historie. Posuďte sami a vyberte si.

Pro ty, kteří mají rádi jazz a swing, je přichystána akce na 10. 4. od 20:00 ve vinárně Ateliér. Těšit se můžete na Petru Chlebníčkovou, Jana Kodyma, Radka Škeříka a Jiřího Zíku. Tito muzikanti do Kladna přijedou z Českých Budějovic a Hradce Králové.

12. 4. od 17:00 do 23:00 bude uspořádán charitativní ples, jehož pořadatelem je Dobrovolnické centrum Kladno. Je to 1. ročník a je k zviditelnění dobrovolnictví. Čeká vás zde program plný zábavy a není vynechána ani tombola plná výher. Krom dobrovolníků, sponzorů a partnerů je sem zvána i veřejnost. Charitativní ples je pořádán v restauraci U Zlatého selátka.

Jako tradičně je v kavárně Bez Konce pořádáno Science café, tentokrát na téma „*Dav uvnitř člověka*“. *Kde se vzala víra?* To je jedna z hlavních otázek, na které se bude zakládat diskuze. Tímto tématem bude provázet Milan Petrák, který je autorem knihy *Skrytá autorita*. Science café proběhne v úterý 15. 4. od 19:00 do 20:30.

Pokud jste ještě nestihli zhlédnout výstavu týkající se příběhů bezpráví, tak máte poslední možnost, protože právě 23. 3. je posledním dnem této akce. Na výstavě je představeno několik desítek obětí bezpráví z období komunismu. Ke každému je fotografie pořízená vězeňskými policisty a pocházející z vězeňských spisů. Nachází se zde fotografie žen, mužů, studentů i starších obyvatel, od vzdělaných až po prosté lidi žijících jak ve velkých městech, tak v malých vesnicích. Jejich osudy je potřeba připomínat nejen jako projev úcty, ale zejména jako varování a jisté svědectví pro budoucí generace. Tato výstava se koná v Hornickém skanzenu Mayrau ve Vinařicích a to od 9:00 do 17:00. Pořadatelem výstavy je ZAKLADNO.

A teď něco pro obdivovatele historie. V sobotu 26. 4. pořádá Halda historickou procházku Kladnem. Víte, kde bylo bývalé kino Oko? Ne? Tak je pravá chvíle se to dozvědět. Dozvíte se něco i o známé lékárně U České koruny, Janoutově parfumerii, nebo o kapli sv. Floriána. Halda připravila s příchodem jara cyklus procházek Kladnem. První je právě tato. Tato procházka je s výkladem známého historika Zdeňka Pospíšila, který vám představí postupně centrum Kladna se zajímavou historií. Je nutné si zakoupit vstupenku předem v Městském informačním centru. Cena na tuto procházku je 50 Kč, anebo 120 Kč za celý cyklus, který se postupně bude konat. V ceně vstupenky je i malé občerstvení na závěr každé procházky. Neotálejte ale, kapacita míst je omezená! Nemusíte se navíc bát, že byste nic neslyšeli. Prohlídka je ozvučena, takže se nestane, že by vám uniklo pár důležitých informací. Sraz je před kladenským infocentrem v 13:30 a procházka se koná za každého počasí.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Burdj al-Arab

Věž Arabů, nebo Allahův prst v perském zálivu, toto označení patří nejluxusnějšímu hotelu v perském zálivu, který má podobu lodní plachty a stojí na uměle vybudovaném ostrově.

Stavbu vyprojektovala firma Atkins Middle Easts a v roce 1994 se započalo s její výstavbou. Nebyl však prostor, kde by mohl hotel vzniknout, a tak bylo nutno vybudovat umělý ostrov, na kterém by se mohl hotel nacházet. Na výstavbu ostrova samotného a jeho soukromé příjezdové cesty bylo zapotřebí obrovské množství zeminy a písku a stejně tak velké množství betonu na vybudování silnice, která by spojovala budoucí hotel a pevninu. Další nutností bylo poté zkontrolovat nosnost a stav nově vybudovaného podloží pro hotel. Pro realizaci tohoto projektu bylo zapotřebí i spojení Murray & Roberts a Al Habtoor Engineering Enterprises ve společný

podnik. Projektanti a stavitelé se rozhodli základy umístit pro jistotu do hloubky 40-45 metrů do mořského dna. Na výstavbu hotelu se spotřebovalo 70 000 kubických metrů betonu a 9 000 tun oceli.

Hotel je o několik málo metrů vyšší než Eiffelova věž v Paříži a o 60 metrů nižší než new yorská Empire State Building. Tento hotel získal pětihvězdičkové ohodnocení, ale některými lidmi je označován jako „sedmihvězdičkový“. Na jeho výzdobu bylo použito 10 000 m² plátkového zlata. Nachází se zde 201 apartmánů. Každý z nich je na dvou podlažích a má vlastní sluhu. Interiér zdobí mramor, zlato a podle orientální kultury ho doplňuje i drahé hedvábí. Rezervace hotelového pokoje se zde pohybuje od 1 000 amerických dolarů. Ve 28. patře na straně k pevnině má i vlastní heliport a na západní straně najdeme ve výšce 200 metrů vlastní restauraci s výhledem na perský záliv. Hosté se nemusí obávat, že do hotelu a z něj budou odjíždět jako chudáci. Burj má totiž vlastních deset vozů značky Rolls-Royce, nebo BMW, obojí s vlastním řidičem. Pro pohodlí zákazníků se poblíž nachází i pláž Jumeriah. Kilometr od hotelu se nalézá i stanice metra a u vjezdu k hotelu je autobusová zastávka.

Autor: Ondra Sýkora, S1
Zdroj obrázku: wikipedie.cz

Každý nemá to štěstí být zdravý...

Sbírka víček (plastikových vršků)

Opět je zde charitativní sbírka, tentokrát pro Lukáška!

Lukášek má diagnózu DMO, což je dětská mozková obrna. Jeho pohyb obstarává vozík a díky sběru víček může absolvovat nákladnou rehabilitaci, která jeho stav může časem změnit.

Víčka noste do kabinetu k paní Lexové. První vlna sběru bude probíhat do 21. dubna (na akci se podílí i Labyrinth při příležitosti Dne Země), poté budeme sbírat až do konce školního roku.

Soutěživost jednotlivých tříd bude vyhodnocena a odměněna.

Němci v Brně

13. až 19. října byli v našich domovech ubytováni studenti z německého Kasselu. Hned po vyzvednutí našich německých přátel nastal chaos. Jistá Němka například, ještě před příjezdem, na facebooku tvrdila, že jí všechno, ale hned první svačinu odmítla s tím, že nejí šunku ani sýr, a po zbytek týdne vyžadovala housku s máslem. Nebo se jistý Němec ráno prostě a jednoduše sbalil a sám odešel do školy, aniž by něco svému českému studentovi řekl. Navíc k problémům s dorozumíváním jsme s našimi Němci trávili jen cca 1/3 veškerého času, většina jejich programu byla bez nás. A neposledním problémem byl také fakt, jak málo Němky jí, a jak si vedle nich připadáme my, ultrasu-

permežažrouti. Ten týden jsme tedy víceméně nejedli. Také jsme neustále někde čekali. Neustále něco platili. Neustále někde chodili. Oči jsme snad ani jednou nezamhouřili, kdyby se snad náš Němec třeba vzbudil a chtěl se nás zeptat, jestli může na záchod. Ano, byl to těžký týden. Ale pokud některé tyto věci pomíneme, můžeme vidět mnohá pozitiva... skvělé zážitky, výměna a porovnání názorů, u Němců i u nás velice vysoká oblíbenost 5D kina nebo bubbletea a hlavně noví přátelé. Doufejme, že až pojedeme my do Německa za nimi, budou se k nám chovat stejně trpělivě a pohostinně jako my k nim.

Týna Kašíková, kvarta A

Konečně pátek! Za chvíli konečně vyrážím za svým milovaným. Ještě zabalit pár drobností a můžu vyrazit. Cesta z Kladna do Prahy proběhla celkem klidně. Pár důchodkyň, které si stěžovaly, kde je co bolí a kde mají jaké slevy, nic nenormálního. V Praze přestup od autobusu na vlak taky celkem ušel; cestou pár korun bezdomovcům a poslech afroamerických či romských písní. Konečně ve vlaku!

Projíždíme prosluněnou krajinou a já poslouchám své oblíbené písničky prostřednictvím mp3 přehrávače, který jsem dostala k narozeninám. Večer máme naplánovanou večeři, zítra výlet do Plzně. Prostě další krásný víkend. Křach, drc, drc a ještě jednou drc.

Vlak začal zpomalovat, až zastavil úplně. Vyhlédnu ven z kupé na chodbičku a rozhlížím se, co se mohlo asi stát. Nakonec mi to nedalo a vyšla jsem ven. Nebyla jsem sama, koho nenadálá zastávka vlaku zarazila. Dveřmi na konci chodbičky vchází průvodčí a od cestujících padají otázky: „Co se stalo?“ Odpověděl. Ovšem ale tak, jak by asi nikdo z nás nečekal. „Skočil nám pod vlak sebevrah.“ Cestující na chvíli oněměli, ale pak začal humbuk. Abychom se dostali všichni tam, kam jsme měli namířeno, museli jsme přestoupit na náhradní dopravu. A jelikož typický Čech je bytost nesmírně zvědavá, všichni se začali tlačit kolem dveří ven z vlaku, aby mohli „našeho“ sebevraha vidět. Tedy, aspoň to, co z něj zbylo. Když jsem kolem nešťastníka procházela, a i když se mi dělá z podobných věcí zle od žaludku, nedalo mi to a musela jsem se podívat.

Hrůza! Jako z nějakého filmu! Tu je hlava, pravá ruka, kousek od ní levá, támhle vidím nohu a tu druhou ani nikde vidět není. Náhradní autobus konečně dorazil, všichni cestující nastoupili a jelo se. Opět poslouchám písničky a snažím se na tento zážitek zapomenout.

(Příběh není vymyšlený, je napsán na motiv skutečného zážitku)

Autor: Karolína Rosecká, E4

Dramatická cesta

